

Nr 13.

Ankom till riksdagens kansli den 17 februari 1933 kl. 5 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 5 § förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift, m. m.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 23 december 1932 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 9, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till dels förordning om ändrad lydelse av 5 § förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift, dels ock förordning om vissa ändringar i förordningen den 18 juni 1920 (nr 331) angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län.

Förslagen äro av följande lydelse.

»Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 5 § förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Härigenom förordnas, att 5 § förordningen den 11 oktober 1912 om skogsvårdsavgift, sådan denna paragraf lyder enligt förordningen den 6 juni 1924 (nr 184), skall erhålla följande ändrade lydelse:

5 §.

Denna förordning gäller icke virke, som avverkats å kronohemman och krononybyggen, beträffande vilka förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden äger tillämpning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1934.»

»Förslag

till

förordning om vissa ändringar i förordningen den 18 juni 1920 (nr 331) angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län.

Härigenom förordnas, *dels* att andra stycket i § 6 förordningen den 18 juni 1920 angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län skall upphöra att gälla, *dels ock* att § 14 förordningen skall i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

§ 14.

Avkastningen — — — reglementet.

Av skogens avkastning skola i första hand gäldas kostnader för skogsindelning och hushållningsplan jämte de årliga utgifterna för förvaltning och bevakning, för underhåll av den för allmänningsskogen särskilt anställda personalens boställen samt för skogsodling och andra skogsvårdsarbeten ävensom för avverkning och övriga av hushållningsplanen eller särskilda föreskrifter föranledda kostnader.

Angående — — — reglementet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1934.»

Beträffande de skäl, som ligga till grund för Kungl. Maj:ts förslag, får utskottet, i den mån därför ej nedan redogöres, hänvisa till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet.

Gällande bestämmelser om skogsvårdsavgifter.

Enligt skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212) skall uppsikt över lagens efterlevnad för varje landstingsområde, där lagen äger tillämpning, utövas av den skogsvårdsstyrelse, som där skall finnas. I fråga om skogsmark, som är underkastad bestämmelserna i lagen och belägen inom område för stad, som icke deltagar i landsting, utövas tillsynen av skogsvårdsstyrelsen inom det landstingsområde, varav staden omgives. Förutom den uppsiktsskyldighet, som med anledning härav åligger skogsvårdsstyrelserna, tillkommer det dem i främsta rummet, enligt förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser, att befrämja den enskilda skogshushållningen genom utbredande av kunskap i skogsskötsel, beviljande av bidrag till och utförande av arbeten för skogskultur samt vidtagande i övrigt av åtgärder, ägnade att befordra en förbättrad skogshushållning.

De medel, vilka för skogsvårdsstyrelsernas verksamhet stå till deras förfogande, äro framför allt skogsvårdsavgifter och statsanslag.

Gällande bestämmelser om skogsvårdsavgifter återfinnas i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift. Avgiften skall erläggas av den, som enligt lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis är skyldig att för det avverkade virket utgöra dylik accis, samt debiteras, uppbäras och redovisas i sammanhang med kronoutskylderna. Av de genom avgiften inom varje landstingsområde inflytande medel skall sådan del, som erlagts från skyddsskogar, överlämnas till domänstyrelsen samt av vad som erlagts från andra skogar 90 procent tillhållas skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet och 10 procent redovisas till statskontoret för att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser i riket. Förordningen gäller emellertid icke virke, som avverkats inom Västerbottens eller Norrbottens läns lappmarker eller å sådana utom lappmarkerna belägna skogar, som äro underkastade bestämmelserna i förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsynning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden, den s. k. lappmarkslagen.

Skogsvårdsavgift utgår även från skogar, å vilka skogsvårdslagen icke äger tillämpning. Från tillämpningen av skogsvårdslagen undantagas nämligen — förutom de skogar, som äro underkastade bestämmelserna i nyssnämnda lappmarkslag — allmänningskogar i Västerbottens och Norrbottens län, skogar, underkastade bestämmelserna i lagen den 5 juni 1909 (nr 53, s. 1) angående husbehovsskogar inom vissa områden, städers och åtskilliga andra menigheters skogar ävensom ecklesiastika skogar samt i övrigt så gott som alla allmänna skogar i riket.

Lappmarkslagen äger tillämpning å alla skatte- och frälsehemman samt lägenheter av skatte- och frälse natur inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker samt Särna och Idre socknar av Kopparbergs län, dock med undantag för husbehovs- och allmänningskogar. Husbehovsskogarna äro underkastade bestämmelserna i förutnämnda lag den 5 juni 1909, och för allmänningskogarna gäller förordningen den 18 juni 1920 (nr 331) angående allmänningskogar i Västerbottens och Norrbottens län eller, beträffande allmänningskog i Särna och Idre socknar, s. k. besparingskog, särskilda av Kungl. Maj:t meddelade föreskrifter. Lappmarkslagen avser vidare vissa allmänna skogar, nämligen skogar å sådana under stadgad åborätt upplättna kronohemman och krononybyggen, vilka äro belägna inom de sex norra länen.

Handhavandet av lappmarkslagen ankommer i huvudsak å jägmästarna i de revir, där de under lagen lydande skogarna äro belägna, samt dem underlydande skogsstatspersonal. Inseende över jägmästarnas förvaltning i förevarande avseende utövas av vederbörande överjägmästare och av domänstyrelsen. Lappmarkslagen bygger på principen om utsynings tvång, vilket innebär, att avverkning som regel icke får företagas annat

än efter utsyning och stämpling av vederbörande skogsstatstjänsteman. För utsyning och stämpling ävensom för av skogsstatstjänsteman företagen undersökning av skogsmark för utrönande av markens lämplighet för uppodling till åker eller äng skall sökanden gälda vissa avgifter till statsverket. Kostnaderna för lagens handhavande bestridas av domänfonden, som erhåller ersättning härför dels genom inflytande avgifter, som nyss nämnts, utsyningsavgifter, dels ock genom statsanslag.

Sedan i proposition (nr 217) till 1932 års riksdag framlagts förslag till ny lappmarkslag, samt detta förslag antagits av riksdagen, har Kungl. Maj:t den 10 juni 1932 (nr 180) utfärdat lag om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden. Genom denna lag, som skall träda i kraft den 1 januari 1934, upphäves 1915 års lappmarkslag, utom i vad densamma angår skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt inom de sex norra länen. En av de mest framträdande ändringar, som genom den nya lappmarkslagen föranledas i hittills bestående förhållanden, är, att uppsikten över de skogar, varå lagen skall äga tillämpning, överflyttas från domänstyrelsen till vederbörande skogsvårdsstyrelse. Utsyningstvång har bibehållits i viss utsträckning, därvid emellertid de åligganden, som nu tillkomma skogsstatens tjänstemän, anförtrotts skogsvårdsstyrelserna och dessas personal. Vad angår kostnaderna för förrättningar, som enligt den nya lagen verkställas av skogsvårdsstyrelsernas tjänstemän, skola de såsom regel utgå av medel, som styrelserna förvalta, dock att sökanden i allmänhet skall utgöra hantlangning.

Förslaget till ändring i skogsvårdsavgiftsförordningen.

I det av 1927 års skogssakkunniga för lappmarken avgivna betänkande (stat. off. utr. 1931:10), vilket låg till grund för propositionen nr 217 till 1932 års riksdag, anförde de sakkunniga, vid behandling av frågan om anskaffande av medel till skogsvårdsstyrelsernas av den nya lappmarkslagen föranledda kostnader, att skäl syntes föreligga för ett bibehållande av hittills gällande praxis, att skogsägarna själva till viss grad skulle bidra till administrationens upprätthållande. Sakkunniga förmenade, att det då låge närmast till hands, att beträffande nu ifrågakomna förhållanden följa de bestämmelser, vilka gällde för skogarna under skogsvårdslagen. Sakkunniga ansågo sig sålunda böra föreslå, att förordningen om skogsvårdsavgift utsträcktes att gälla även för de skogar, beträffande vilka den nya lagen skulle äga tillämpning, samt att som följd därav gottgörelse till statsverket för utsyning å ifrågavarande skogar icke vidare skulle utgå. För de merkostnader, vilka icke täcktes genom inflytande skogsvårdsavgifter, borde ersättning beredas genom ökat statsanslag.

I anslutning till sin nu angivna ståndpunkt hava sakkunniga, vilka ut-

gingo från att den nya lagen skulle bliva tillämplig beträffande samtliga skogar, för vilka 1915 års lappmarkslag gäller, framlagt förslag till förordning om upphävande av 5 § i förordningen den 11 oktober 1912 om skogsvårdsavgift.

Domänstyrelsen, som vid upprepade tillfällen gjort sig till tolk för den uppfattningen, att då skogsvårdsavgifter icke finge användas till någon del för kronans skogar, denna extra utgift vore främmande för statens skogsväsende och icke skäligen borde påläggas denna del av statens affärsverksamhet, har i skrivelse till Kungl. Maj:t den 26 september 1932 hemställt om sådan ändring i skogsvårdsavgiftsförordningen, att virke, som avverkades såväl å domänfondens skogar som å övriga skogar, vilka icke stode under skogsvårdsstyrelsernas uppsikt, befriades från skogsvårdsavgift från och med den 1 januari 1934.

Departementschefen har anfört, att det utan vidare torde stå klart, att antagandet av den nya skogslagen för lappmarkerna samt Särna och Idre socknar medförde, att skogsvårdsavgiftsförordningen måste utsträckas att gälla beträffande de skogar, vilka omfattades av sagda lag, något, som statsmakterna även förutsatt vid lagförslagets behandling. Beträffande frågan, om skogsvårdsavgift borde utgöras jämväl från de skogar, som icke stode under skogsvårdsstyrelsernas uppsikt, har departementschefen erinrat, att statsmakterna tidigare haft frågan om de allmänna skogarnas befriande från skyldighet att utgöra skogsvårdsavgift under omprövning utan att likväl taga slutlig ställning till frågan. Efter påpekande av att det vore ganska avsevärda belopp, som genom skogsvårdsavgifterna från de allmänna skogarna tillfördes skogsvårdsstyrelserna, har departementschefen vidare anfört.

»Det torde emellertid vara uppenbart, att därest skogsvårdsstyrelserna gå förlustiga den inkomst, de åtnjutit genom inflytande skogsvårdsavgifter från de allmänna skogarna, ersättning härför måste i någon form beredas dem. Närmast skulle väl därvid en ökning av anslagsbeloppet ifrågakomma, ett förfarande, vilket dock under förhandenvarande omständigheter torde möta vissa svårigheter och i varje fall måste betraktas såsom mindre önskvärt. Om det också ur principiell synpunkt kunde förefalla tilltalande, att de allmänna skogarna befriades från skogsvårdsavgift, anser jag mig med hänsyn till det nu anförda icke böra tillstyrka, att någon dylik åtgärd för det närvarande företages. Godtages denna min uppfattning, torde skyldighet att utgöra skogsvårdsavgift böra bibehållas jämväl för övriga från skogsvårdsstyrelsernas tillsyn undantagna skogar, beträffande vilka ifrågavarande förordning nu gäller.

Skogsvårdsavgiftsförordningens utsträckande att gälla virke, som avverkas från skogarna under den nya lappmarkslagen, torde, med utgångspunkt från vad jag i det föregående anfört, böra medföra, att förordningen förlänas giltighet även beträffande de i lappmarkerna belägna all-

männa skogarna, dock med visst undantag, som jag i det följande skall angiva. Ett dylikt förfarande överensstämmer med den grundregel, som följts, då skyldighet att erlägga skogsvårdsavgift införts i övriga delar av riket. Emellertid torde sådan avgift icke böra uttagas från de allmänna skogar, beträffande vilka den gamla lappmarkslagen fortfarande skall gälla. Sistberörda skogar utgöras av inom de sex norra länen belägna skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt. Vid framläggandet av förslaget till den nya lagen uttalade föredragande departementschefen, att någon nyreglering rörande skogsvården av fastigheter under stadgad åborätt icke borde komma till stånd, förrän en närmare utredning rörande förutsättningarna härför verkställts. I avbidan på den förändring, som nämnda fastigheter således framdeles kunna bliva underkastade i skogligt hänseende, synes det mig lämpligt, att skogarna å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i de sex norra länen liksom hittills undantagas från skogsvårdsavgiftsförordningens tillämpning.

Utom de skogar, vilka omfattas av den nya lappmarkslagen, samt allmänna skogar finnas i lappmarkerna allmänningsskogar, lydande under förordningen den 18 juni 1920 angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län, samt husbehovsskogar, lydande under lagen den 5 juni 1909 angående husbehovsskogar inom vissa områden. Allmänningsskogar, lydande under 1920 års förordning, finnas även i Västerbottens och Norrbottens läns kustland. I samband med den s. k. dimensionslagens upphävande och inordnandet av de skogar, beträffande vilka sistnämnda lag var gällande, under 1923 års skogsvårdslag blevo genom förordningen den 6 juni 1924 (nr 184) allmänningsskogarna i kustlanden, vilka tidigare varit fritagna från skyldighet att utgöra skogsvårdsavgift, underkastade dylik skyldighet. I överensstämmelse med den princip, som sålunda kommit till uttryck, torde skogsvårdsavgiftsförordningen nu böra göras tillämplig jämväl beträffande allmänningsskogarna i lappmarken. Det må i detta sammanhang erinras, att skogsvårdsavgifter redan före år 1924 utgått från de såsom besparingsskogar betecknade allmänningsskogarna inom Kopparbergs och Gävleborgs län. Vad husbehovsskogarna beträffar finnas sådana icke utanför lappmarkerna. Det synes riktigt att, såsom föreslagits av 1927 års skogssakkunniga för lappmarken, i samband med att utgörande av skogsvårdsavgift föreskrives för de allmänna skogarna och allmänningsskogarna i lappmarken dylik förpliktelse stadgas även för husbehovsskogarna. Den enhetlighet, som härigenom vinnes, torde vara ägnad att underlätta tillämpningen av hithörande bestämmelser.

På grund av det anförda torde 5 § förordningen om skogsvårdsavgift böra sålunda ändras, att från förordningens tillämpning allenast bliva undantagna de skogar, vilka kvarstå under 1915 års lappmarkslag. Ändringen torde böra träda i kraft samma dag som den nya lappmarkslagen eller således den 1 januari 1934.»

Förslaget till ändring i förordningen angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län.

Enligt förenämnda förordning angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län skall dylik skog stå under skogsstatens uppsikt och kontroll samt, där ej särskild förvaltare för densamma blivit i viss ordning anställd, jämväl under skogsstatens vård och förvaltning. Enligt stadgande i förordningens § 6 första stycket skall all avverkning ske efter utsyning därvid träd, som vid roten hålla 15 centimeter eller mera i genomskärning, skola särskilt stämplas. För utsyning och stämpling av virke å allmänningsskog, som står under skogsstatens vård och förvaltning, skall, enligt andra stycket i samma paragraf, till statsverket gäldas gottgörelse enligt grunder, som bestämmas av Kungl. Maj:t. Förslaget till ändring i förordningen angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län avser att befria innehavarna av nämnda skogar från dessa utsyningsavgifter.

Som skäl för ändringen har *departementschefen* anført.

»I sin motivering till förslaget angående den nya lappmarkslagen framhöll föredragande departementschefen, att det skulle innebära en obillighet att, såsom lagförslaget gestaltats, uttaga såväl skogsvårdsavgifter som särskild ersättning för utsyningar och övriga i lagen föreskrivna förrättningar. I anslutning till detta uttalande har i lagen stadgats, att vid förrättning, som nyss nämnts, sökanden visserligen skall utgöra nödig hantlangning, men att, med vissa undantag, som här icke behöva närmare beröras, övriga kostnader skola utgå av skogsvårdsstyrelsens medel. De synpunkter, vilka sålunda vunnit beaktande, torde vara förtjänta att tillämpas jämväl i fråga om allmännings- och husbehovsskogarna.»

Vad husbehovsskogarna angår, har något förslag icke förelagts riksdagen till antagande, enär innehavarna av husbehovsskogarna kunna befrias från de utsynings- och undersökningsavgifter, vilka det nu åligger dem att gälda, genom ändring i kungörelsen den 8 oktober 1918 (nr 915) angående utsyning och stämpling å vissa husbehovsskogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker, vilken kungörelse tillkommit i administrativ ordning.

Ifrågasatt ändring av bestämmelserna om redovisning och fördelning av skogsvårdsavgifter.

Ett visst samband med de nu framlagda förslagen äger en utredning, som *centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund* låtit verkställa angående en ifrågasatt ändring av bestämmelserna om redovisning och fördelning av skogsvårdsavgifter. Denna utredning föranleddes av en skrivelse (nr 321) från 1927 års riksdag, vari riksdagen, efter hemställan av jordbruksutskottet (utlåtande nr 79), anhållit, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning angående sådan ändring i förordningen om skogs-

vårdsavgift, att, i stället för nu stadgade 10 procent av samtliga inom vederbörande lanstingsområde inflytande skogsvårdsavgifter, till statskontoret skulle redovisas de skogsvårdsavgifter, som inom landstingsområdet inflöte från därinom belägna allmänna skogar, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde giva anledning. Med ändringen avsågs att vinna en rättvisare fördelning skogsvårdsstyrelserna emellan av inflytande skogsvårdsavgifter.

Departementschefen har om resultatet av den verkställda utredningen anfört.

»Av den utredning, som centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund låtit verkställa, torde framgå, att fördelarna av den ifrågasatta ändringen skulle bli tämligen obetydliga. Det totalbelopp, som komme att redovisas till statskontoret, skulle bli i det närmaste oförändrat. Även för de enskilda skogsvårdsstyrelserna komme, med få undantag, resultatet att bli detsamma som enligt nu tillämpade regler. Å andra sidan skulle vissa besvärligheter uppstå vid virkestaxeringen liksom också vid debiteringen, uppbörden och redovisningen av skogsvårdsavgifterna, varjämte extra kostnader komme att förorsakas det allmänna. Centralrådet har med hänsyn till det anförda ansett sig icke böra tillstyrka ändringens genomförande. Jämväl statskontoret och domänstyrelsen hava uttalat sig i avstyrkande riktning. För egen del biträder jag den uppfattning, vartill myndigheterna sålunda kommit.»

Utskottet.

Då genom den nya lappmarkslagen uppsikten över de skogar, varå lagen skall äga tillämpning, överflyttas från domänstyrelsen till vederbörande skogsvårdsstyrelse samt skogarna i samband därmed befrias från hittills utgående utsyningsavgifter, böra givetvis från och med ikraftträdandet av den nya lagen de däri angivna skogarna icke längre vara fritagna från skyldighet att utgiva skogsvårdsavgift. Utskottet finner alltså den av Kungl. Maj:t föreslagna utsträckningen av skogsvårdsavgiftsförordningens tillämpningsområde till dessa skogar vara en given följd av den nya lappmarkslagens antagande. Eftersom den gamla lappmarkslagen skall bibehålla giltighet beträffande skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt inom de sex norra länen, synes däremot virke från sådana skogar fortfarande böra vara fritt från skogsvårdsavgift. Vad därefter angår de inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker belägna skogar, som icke äro underkastade vare sig den nya eller den gamla lappmarkslagens bestämmelser, d. v. s. dels alla allmänna skogar utom skogar å åbohemman av nyssnämnt slag, dels ock allmännings- och husbehovsskogarna, skola dessa framdeles liksom hittills vara undantagna från skogsvårdsstyrelsernas verksamhet. Emellertid synas dessa skogar icke böra undantagas från skogsvårdsavgiftsförordningens tillämpningsområde under annan förutsättning än att sådan omändring av gällande bestämmelser företages, att området för

skogsvårdsstyrelsernas verksamhet och skogsvårdsavgiftsförordningens tillämpning även i övriga delar av landet bringas till överensstämmelse. Beträffande lämpligheten av en sådan omändring får utskottet anföra följande.

Ur ren principsynpunkt kan det synas tilltalande att, såsom domänstyrelsen vid flera tillfällen påyrkat, från skyldighet att erlægga skogsvårdsavgift undantaga de skogar, som icke stå under skogsvårdsstyrelsernas uppsikt, och alltså befria dessa från avgifter, som upptagas till främjande av skogsvården å andra skogar. En sådan ändring skulle även medföra större rättvisa i fråga om avgifternas fördelning på de olika skogsvårdsstyrelserna. Sistnämnda förhållande påkallar emellertid icke i och för sig någon ändring i gällande bestämmelser, enär förefintliga ojämnheter i angivna avseende lätt kunna utjämnas vid fördelningen mellan skogsvårdsstyrelserna av statsanslaget och den till statskontoret redovisade delen av skogsvårdsavgifterna. Vad angår synpunkten, att avgifter, som upptagas till främjande av skogsvården å vissa skogar, icke böra uttagas jämväl från andra, synes en viss skillnad böra göras mellan statsskogarna och de skogar, som tillhöra städer och menigheter m. fl. Då det är ifrågasatt att vid förändring i lagstiftningen beträffande sistnämnda slag av skogar utsträcka skogsvårdsstyrelsernas verksamhet även till dessa, synes i avbidan på utvecklingen härutinnan någon förändring i fråga om skyldigheten att erlægga skogsvårdsavgift icke böra vidtagas. Beträffande statsskogarna kan man visserligen med säkerhet antaga, att de aldrig bliva underställda skogsvårdsstyrelsernas tillsyn. En befrielse från skogsvårdsavgift skulle emellertid icke medföra någon vinst för staten, enär ersättning för minskningen i skogsvårdsavgifter måste beredas skogsvårdsstyrelserna och detta icke synes kunna ske annorledes än genom en höjning av anslaget till skogsvårdens befrämjande. Fördelen av statsskogarnas befrielse från skogsvårdsavgift skulle alltså bliva av rent bokföringsmässig art, närmast innebärande överflyttandet av en utgift från domänstyrelsens affärsverksamhet till anslaget till skogsvårdens befrämjande. För en förändring av skogsvårdsavgiftsförordningen i detta hänseende skulle emellertid, som i ärendet framhålles, erfordras en omläggning av taxerings- och uppbördsförfarandet, som skulle medföra kostnader för det allmänna samt ökat arbete för myndigheter och enskilda. Fördelen med förändringen torde därför icke uppväga de med densamma förenade olägenheterna. Det torde även kunna befaras, att ökningen av statens inkomster från statsskogarna icke skulle komma att uppgå till samma belopp som minskningen i skogsvårdsstyrelsernas inkomster av skogsvårdsavgifter och den därav föranledda höjningen av anslaget till skogsvårdens befrämjande. Virke från statsskogarna säljes nämligen i mycket stor omfattning på rot, varvid skyldigheten att erlægga skogsvårdsavgift åvilar de enskilda skogsavverkarna. Det förefaller högst tveivelaktigt, om dessa vid skogsvårdsavgiftens bortfal-

lande skola i motsvarande mån höja sina anbud för avverkningsrättens förvärvande. Utskottet anser sig av dessa skäl icke kunna förorda, att skogar, som utan att stå under skogsvårdsstyrelsernas uppsikt äro underkastade skyldighet att erlägga skogsvårdsavgift, befrias från dylik skyldighet.

På grund av vad sålunda anförts tillstyrker utskottet det framlagda förslaget till ändring i förordningen om skogsvårdsavgift. Mot det framlagda förslaget om ändring i förordningen angående allmänningsskogar i Västerbottens och Norrbottens län har utskottet icke något att erinra. Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition.

Stockholm den 17 februari 1933.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 4.